

ישראל

הגרוש החסר

אחת התופעות הצופה הקולנוע הישראלי הפך כבר אדיש לגמרי לגביהן, היא יומני הקולנוע הישראליים. קטעי הפירוטומה הי רבים שבהם, הכיסוי של מאורעות בלתי מעניינים, צורת ההגשה המשעממת, החדשות הבלתיאקטואליות — כל התופעות האלה, שחזרו במשך שנים ארוכות, נבלעו עלי-ידו הצופה כגלולה מרה. הוא השלים עם כך, שבישראל לא יכולים להיות יומני קולנוע טובים, כשם שלא יכולים להיות בה סדרנים אדישים.

אולי בשל אדישות זו, שמו רק מעטים לב לכך כי בתקופה האחרונה זו משהו בממלכת יומני הקולנוע. בשבועות האחרונים התדלדלו במקצת קטעי הפירוטומה, הופסק כיסוי של ועידות צרכניות, והחדשות נעשו קצת טריות יותר. עם כל זאת עדיין רחוק היום מן המצורה שעלולה לעניין את הצופה. בארצות אחרות, מקבלים מפיקי היומנים אחוז מסוים מהכנסות הסרט, מ' כיוון שלדעת בעלי בתי-הקולנוע מושך ה' יומן אחוז מסוים מהקהל. בישראל מוכנים בעלי בתי-הקולנוע לשלם למפיקי היומנים ובלבד שלא יצטרכו להציגו, אלא שהחוק מחייב אותם.

במקום קרדיטיות. בעייתו היסודית של היומן הישראלי היא בעיית תקציביות. התקציב הממוצע של הפקת יומן אחד, אחת לשבועיים, מסתכם בסכום של 5350 ל"י. תקציב זה מתכסה על ידי הקצבה של כאלפיים ל"י מצד בעלי בתי-הקולנוע, 700 ל"י דמי הפירוטומה המופיעה בפתיחת ה' יומן, ועוד כאלפיים ל"י, שמכניסות שתי הקמות וחצי של קטעי הפירוטומה בכל יומן. לפי חשבון זה מפסידים מפיקי היומנים כשש מאות ל"י על כל יומן, המופק אחת לשבועיים — כ-1200 ל"י לחודש.

כל מי שבחן תקציב זה בא בשאלה למפיקי היומנים, של אולפני ההסרטה ושל נגנו: אם אתם מפסידים לשם מה אתם מפיק

מנספילד ב"ארבעה ימים שגעוניים" מין ויין בשפע

קים יומנים? אל תפיקו את היומן ולא תפסידו והצופים יהנו אף הם. למפיקים יש על כך תשובה אחת: "מי שהתחיל לייצר סרטים ויומנים אינו יכול להפסיק. זאת שאלה של פרסטיג' לאולפן". במצב מעין זה אין סיכוי לצופה הישראלי שיוכה לראות יומן מקומי טוב. הפתרון מצוי במקום שונה לגמרי. מוסדות שונים גובים תרומה בסכום קבוע מכל כרטיס. לפי חישובי מפיקי היומנים הישראליים,

עשויה גבית גרוש מכל כרטיס, לממן את יומניהם בצורה שלא יזדקקו עוד אף לקטע פירוטומה קצר אחד. אם הקרן הקיימת לישראל, מוסד שעבר זמנו, גובה מס קבוע מכל כרטיס של מבקר קולנוע, אין ספק שתעשיית היומנים הישראלית זכאית לכך. אם הממשלה, בעלי בתי-הקולנוע והמפיקים יגלו את הנכונות לותר ביחד על סכום של גרוש אחד, עשוי הצופה הישראלי לזכות ביומן קולנוע אנושי.

סרטים

במקום הלילה הראשון

ליל כדורות עם שתיים (גת, תל אביב, בריטניה) הוא סרט המעורר מחשבות נוגות מאוד על אפיו של ההומור הבריטי, מאחר והינו מבוסס על קומדיה שהוצגה במשך שלוש שנים בהצלחה, בלונדון. מה שמתרחש בסרט הוא ניסיון לסחוט חיוכים באמצעות בדיחות תפלות וסיטואציה מינית החוזרת על עצמה מספר פעמים רב עד להחליא. מסופר בו על טייס אמריקאי המשרת בבריטניה, שזה עתה נשא לו אשה, ועומד להתחיל עמה את ירח-הדבש והציגו. אלא שבכור הוא מהסס, חלים מספר עיכובים המונעים ממנו לבלות את הלילה במיטתה של כלתו. סמל מטופש מוצא את עצמו נוח מאוד בחברת הזוג, מסרב להשאירם לבד. ואם לא די בזאת מופיעה במקום דיאנה דורס, דיאנה מהתקופה שכלטו בה כל הדברים מלבד כשרונות, וכאשתו לשעבר של קצין התעופה. שלפי החוק הבריטי אין גירושיה עמו תופסים, היא מנסה לסחוט ממנו כספים עליידי נוכחותה במקום.

הדברים המצחיקים שבקומדיה זו צריכים להיחצוץ מהמצב בו מחביא הטייס את שתי הנשים בדירה אחת, מבלי שאחת תדע על חברתה, ומשפיע הכניסות והציאות לדירה המונעות מהטייס לעשות מה שאחרים עושים בלילה הראשון לנשואיהם. בפעם הראשונה זה עוד מצחיק. בפעם השנייה אפשר להחייך. בפעם השלישית ומשהו זה רק מרגיז.

שגעון טרגי

ארבעה ימים שגעוניים (תל אביב, מהדורש כדי לשגע את קהל הצופים בסרט צבעוני, בו נושעים שלושה טייסים קרביים מצי ארצות-הברית את אויבתם בחזית, עובדים לעורף להתמודד עם צבא חתיכות מסחררות בפיקודה של חזאית גיין מנספילד. קרי גרנט (57), ממלא בסרט זה תפקיד של טייס מצליח שהשכיח עשרות מטוסי זירו יפניים במעמקי האוקיינוס השקט. גרנט מנצל אהבה בפיקוד העליון והבטחה שקיבל מטייס שיכור במסיבת הוללים, יוצא עם שני חברים טייסים לבלוי ארבעה ימי חיפשה שגעוניים בסן-פרנציסקו.

מה שמתרחש אחר-כך מבא במבוכה בלתינעימה את הצופה, הטובע בים אירועי הגבורה הגבריים של השלושה. מין ויין נשפכים בסרט בשפע, כשגיין מנספילד מקריבה לצורך זה את מעמדה בעולם לתחרות סווי פארקר, שאינה מצטיינת אולי בעמדות כה גבוהות כמו לגיין, מגלה הרבה יותר שכל ישר לגבי התנהגות עם הגברים. היחיד המתייחס ברצינות לנעשה בסרט הוא התסריטאי. אולם מאחר וזכה לעיבוד נוסף של שורה של יוצרים, קשה להבין אם כוונתו היתה לכתוב קומדיה, פארסה או טרגדיה.

תדרין

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

● **עמוד האש** (ארמון-דוד, המרכז תל-אביב) — סרט ישראלי גדוש כשלונות ומגוון להחריד, אך לא משעמם, בו מתגלה אורי זוהר כגירי לואיס הישראלי. סרט שצריך לראותו בתקוה, שאחרי ייצור עשרה סרטים גרועים כאלה יהיה הסרט האחד-עשר טוב.

● **שתי פנים לראי** (הוד, תל-אביב) — מישל מורגאן ובורביל בסרטו של אנדרי קיאט, על הזוג שעולמו השתנה כשהאשה הפכה ממכוערת ליפה.

● **סביב העולם ב-80 יום** (אורגיל, ירושלים) — אלבום תמונות נוף מרהיבות ונעות, כשקנטיפלס ודוד גיבן מקשרים בייניהן באגדה של זיוול ורן.

● **ציד המכשפות** (סמדר, ירושלים) — מחזהו של ארתור מילר על בעיית ה' סובלנות, עם איב מונטאן וסימון סניורה המבקרים בארץ, שהפיקו את הסרט בעצמם.

זה הוא זה:

עם פילטר דיקו

תשבץ העולם הזה 1121

		7	6	5		4	3	2	1	
12					11	10		9		8
	16					15			14	13
		20		19		18				17
			24	23			22			21
	25							27	26	
			29	28						
				33	32	31			30	
39	38			37	36			35		34
			43			42	41			40
		48		47		46	45			44
			52	51		50		49		
				54						53

מאונץ: 1. קס'

רקטין; 5. מקום

הפקת הפחם; 9.

הומוריסט; 13.

יהיר; 15. חבר

כנסת; 16. מילת

ברירה; 17. ננס;

18. היתר; 20.

בושם; 21. מח'

צית הידד; 22.

מס; 23. תושב

חוק; 25. עני;

26. יצירה ספ'

רותית בחורוים;

28. מדור פופר

לרי; 30. בקיר-

בת ניר-יצחק; 33.

מפקד אזור; 34.

לצאת. יחיד צווי;

35. מילת תנאי;

36. דרך, באיטל-

קית; 38. יחידת מתח; 40. לבוש;

41. בירת קובה; 43. הירקון; 44.

סוד; 46. סלק, ללא התחלה; 48.

מאתיים ושש; 49. מכונת; 53. רח'

מים; 54. זקן.

מאונץ: 2. אינו קהה; 3. ראש

עירית אילת; 4. תנ'; 5. דרגה גבוה

הה ממ"כ; 6. מפעל בבעלות סולל-

בונה; 7. כלי בשחמט; 8. טעות;

10. קבוץ בקרבת לטרון; 11. חקלאי;

בית ספר לפקידות

מרכז מורים מוסמכים

נפתח קורס מזורז למבוגרים

תל-אביב, רחוב הס 12, טלפון 65061